

Operování je souhra celého těla

Andrea Janeková se věnuje oční chirurgii, oboru, kde stále dominují muži. Ročně provede více než 2 500 operací oka. Zároveň přednáší na odborných akcích u nás i v zahraničí.

Každou operaci považuje za jedinečnou a ke každé přistupuje se stejnou pokorou a koncentrací. Po mateřské se brzy vrátila do práce, dlouhé přerušení praxe chirurgům neprospívá. „Pohybová paměť je jako každá jiná a je třeba ji stále rozvíjet a procvičovat,“ říká lékařka Očního centra Praha Andrea Janeková.

Jaké je zastoupení žen v očním lékařství?

Dle Ústavu zdravotnických informací a statistiky ženy tvoří více než polovinu lékařů v ČR. Zastoupení se liší napříč jednotlivými obory, v očním lékařství je poměrně vysoké, protože v rámci ambulantní sféry se dá lépe časově skloubit s rodinou. Co se týče oční chirurgie, zde zcela určitě dominují muži. Každá operativa je náročná k učení, a pokud už lékař operuje, není příliš žádoucí, aby na delší dobu přerušil aktivní činnost například z důvodu mateřství. Ostatně pohybová paměť je jako každá jiná a je třeba ji stále rozvíjet a procvičovat.

Máte zkušenosti ze zahraničí. V čem jsme oproti němu v operacích oka napřed a kde naopak zaostáváme?

Přístroje, nitrooční implantáty, postupy i výsledky očních operací jsou u nás na evropské – a možno říct i na světové úrovni. Například v USA, kde je samotná lékařská péče na špičkové úrovni, díky regulaci úřadu FDA probíhá zařazení nových přístrojů, implantátů či léčiv o dost pomaleji než u nás v Evropě. Není tedy výjimkou, že to, co v USA teprve začíná, v Evropě již používáme několik let. Je zkrátka příjemné vidět a vědět, že jsme v České republice na velmi vysoké úrovni.

Které oční operace jsou nejnáročnější?

Každý typ oční operace je jiný a má svá specifika. Při operacích používáme obě ruce a obě nohy. Jednou nohou se ovládá mikroskop, druhou nohou pedál přístroje, který má dalších například i pět funkcí. Ruce drží nástroje, tedy je to souhra celého těla. Sama se věnuji operacím šedého zákalu (katarakta), refrakčním operacím (*pozn. red. – operace, jejichž cílem je snížit či trvale odstranit dioptrie*), ale i operacím sítnice či některým typům operací zeleného zákalu. Dohromady je to ročně více než 2 500 tisíce výkonů a pro mě je pravidlo, že každou operaci považuji za zcela jedinečnou a ke každé přistupuji se stejnou pokorou a koncentrací.

Loni jste se stala jedním z nejmladších členů představenstva České společnosti refrakční a kataraktové chirurgie od jejího vzniku. Díky čemu si myslíte, že se to povedlo?

Myslím, že roli sehrála moje aktivita na kongresech a odborných akcích – mnoho let přednáším, jsem lektorkou pro začínající chirurgy nejen v Česku, ale i v zahraničí a mojí snahou je co nejvíce zkušeností předávat dále. Zároveň mladší lékař může mít více energie, nápadů a zájem věci dělat jinak a spolu se zkušenostmi primářů a přednostů, kteří jsou ve výboru společnosti již více období, může společnosti přinést nový směr. Současné představenstvo je skvěle složené, mohu se sama učit od zkušenějších kolegů a zároveň nabídnout pohled mladšího lékaře. Jedním z mých cílů v odborné společnosti je právě vzdělávání mladších kolegů, určitě bych chtěla zaujmout danou problematikou a osvětou i studenty lékařských fakult, kteří se pro svůj obor teprve rozhodují.

ANDREA JANEKOVÁ „JE PŘÍJEMNÉ VIDĚT A VĚDĚT, ŽE JSME V ČESKÉ REPUBLICE NA VELMI VYSOKÉ ÚROVNI,“ ŘÍKÁ LÉKAŘKA OČNÍHO CENTRA PRAHA.

FOTO: ARCHIV OČNÍHO CENTRA

Máte nějaká pravidla, díky nimž udržujete balanc mezi prací a rodinou?

V naší rodině je už docela zajatý systém. Máme dvě dcery a do práce jsem se vracela, když bylo první z nich půl roku a poté mladší dceři necelé tři měsíce. Věděla jsem, že z operativy nechci vypadnout, a proto byl pro mě brzký návrat jasná volba. Je pro mě důležité, aby se mé děti cítily dobře a byly ve svém domácím prostředí. Již od raného věku dcery máme na některé dny fantastickou chuť, která je pro naše děti prakticky jako rodina. Velkou podporu mám rovněž ve svých rodičích. A nemohu zapomenout na svého manžela, který je pro mě velkou podporou nejen doma, ale i v pracovní rovině. Osvědčilo se mi praktikovat to, že když jsem v práci, věnuji se stoprocentně práci, a doma jsem pak stoprocentně přítomna pro své děti.

Jak nejradyji relaxujete?

V zimě ráda relaxuji v sauně s následným pobytem na mrazu, to je pro mě výborná forma odpočinku. Stejně tak občasná masáž, která je téměř nutností, protože u operačního mikroskopu trávím mnoho hodin. A pak je pro mě relaxací jakákoliv aktivita s rodinou a dcerami. Užívám si to, co zrovna dovoluje jejich věk, jak postupně rostou. V létě je to jízda na kole, v zimě například společné lyžování.